

Prológus: Julie

A *Scopulit* nyolc napja foglalták el, és Julie Mao végül készen állt rá, hogy lelőjék.

Nyolc teljes nap kellett hozzá a hajóraktár fogságában, hogy eljusson ideig. Az első két napon moccanni sem mert, mivel biztosra vette, hogy a páncélosok, akik bezárták, komolyan gondolták a fenyegetést. Az első pár órában a hajó, amelynek a fedélzetén fogva tartották, nem használta a tolórakétáit, így Julie súlytalanul lebegett a raktérben, és könnyed érintésekkel akadályozta meg, hogy nekicsapódjon a falnak vagy a szkafandernek, amivel együtt bezárták oda. Amikor a hajó mozgásba lendült, a tolóerő pedig súlyt kölcsönzött neki, Julie némán állt, amíg be nem görcsölt a lába, aztán lassan magzatpózba kuporodott. Bepisilt a melegítőjébe; nem törődött a langymeleg, csiklandozó nedvességgel, sem a szaggal, és kizárólag amiatt aggódott, nehogy elcsússzon a tócsán, amely összegyűlt alatta a padlón. Nem csaphatott zajt. Akkor lelőnék.

A harmadik napon a szomszédosság cselekvésre kényszerítette. Mindenfelől a hajó zajait hallotta. A reaktor és a hajtómű halk, emberi

füllel már nem érzékelhetően mély morgását. A hidraulika és az acélcsavarok folyamatos sziszegését, ahogy a fedélzetek közötti pneumatikus ajtók kinyíltak és bezárultak. A fémpadlózatokon csattogó bakancsok súlyos kopogását. Julie kívárta, amíg az összes nesz távolinak hatott, aztán leemelte a kempójáról és a földre fektette a szka-fandert. Az esetleges közelgő hangokra figyelve lassan szétszerelte az űrruhát, és kivette belőle a víztartályt. A víz poshadt és undorító ízű volt; a szka-fandert nyilvánvalóan régóta nem használta senki. De Julie már napok óta nem ivott egyetlen kortyot sem, és az űrruha víztartályának langyos, agyagízű vizét a legfinomabbnak érezte, amit valaha kóstolt. Nehezeére esett nem lehajtani az egésztestet, hogy utána rögtön ki is hányja.

Amikor ismét rájött a vizelhetnék, kihúzta a szka-fanderből a katóterzacskót, és abba könnyített magán. Leült a földre, most már az űrruhával körülpárnázva, majdhogynem kényelmesen, és eltűnődött, vajon kik lehetnek a fogva tartói – talán a Koalíciós Hadiflotta, kaló-zok, vagy valami még rosszabb. Időnként elszenderedett.

A negyedik napon az elszigeteltség, az éhség, az unalom és a vizelet tárolására alkalmas helyek vésszes fogyatkozása rákényszerítette, hogy kapcsolatba lépjen velük. Elfojtott fájdalomkiáltásokat hallott. Az utastársait valahol a közelben verték vagy kínozták. Ha sikerülne felhívnia magára az emberrablók figyelmét, talán egyszerűen odavinnék a többiekhez. Ezzel nem lenne semmi baj. Az ütlegelést elviselné. Nem lenne nagy áldozat azért, hogy újra embereket láthasson.

A raktér a belső zsilipajtó mögött helyezkedett el. Utazás közben általában csak kevesen jártak errefelé, habár Julie nem sokat tudott ennek a konkrét hajónak a felépítéséről. Átgondolta, mit mondjon, hogy adja elő magát. Amikor végre meghallotta, hogy valaki közeleg felé, egyszerűen kiáltani próbált, hogy szeretne kijutni. A rekedtes nyögés, amit sikerült kipróbálnia magából, meglepte őt. Nyelt egyet, a nyelvét mozgatta, hogy egy kevés nyál gyűljön össze a szájában, majd ismét próbálkozott. Megint csak alig hallható hörgő hang tört fel a torkából.

Az emberek már közvetlenül a raktér ajtaja elé értek. Valaki halkán beszélt. Julie éppen visszahúzta az öklét, hogy dörömbölni kezdjen az ajtón, amikor meghallotta, mit mond.

Ne! Kérlek ne! Csak ezt ne!

Dave. A hajógépész volt az. Dave, aki régi rajzfilmekből gyűjtött részleteket és millió viccet tudott, szinte suttogó, megtört hangon könnyögött.

Ne, kérlek ne, csak ezt ne, mondta.

Hidraulika és zárnyelvek kattantak, ahogy a belső zsilipajtó kinyílt. Cuppanósan földet ért valami, amit bedobtak. Újabb kattanas, ahogy a zsilip bezárult. A kiszökő levegő sziszegése.

Amikor a légszilip ciklusa lefutott, az ajtó túloldalán állók továbbindultak. Julie nem dörömbölt, hogy magára vonja a figyelmüket.

Tisztára sikálták a hajót. Kellemetlennek számított, ha a belső bolygók flottái tartóztattak fel valakit, de mindannyiukat kiképezték rá, hogy oldják meg a helyzetet. A KBSz kényes adatait kitörölték és hamis időbélyegzővel ellátott, ártalmatlannak tűnő bejegyzésekkel írták felül. A kapitány elpusztított mindent, amit túlságosan kényes lett volna egy számítógépre bízni. Amikor a támadók átszálltak, adhatták az ártatlant.

Nem számított.

Nem tettek fel kérdéseket sem rakományról, sem engedélyekről. A megszállók úgy hatoltak be, mintha az övék lenne a hely, Darren kapitány pedig úgy pitizett nekik, akár egy kutya. Mindenki más – Mike, Dave, Wan Li – csak feltartotta a kezét, és csendben szót fogadtak. A kalózok vagy rabszolga-kereskedők, vagy akárkik voltak is, elhurcolták őket a kis szállítóhajóról, amely addig Julie otthona volt, végig egy dokkolócsövön át, minimális védőruházat nélkül. Kizárólag a cső falának vékony Mylar fóliája választotta el őket a nagy semmitől: remélhetőleg nem szakad el; ha mégis – viszlát, tüdő.

Julie is szót fogadott, de a disznók megpróbálták rátenni a mancsukat, letépni róla a ruhát.

Ötesztendőnyi alacsony gravitációjú dzsiudzsicu edzés és egy nehézkedés nélküli zárt tér. Julie komoly kárt tett bennük. Már majd-

nem azt hitte, diadalmaskodhat, amikor egy védőkesztyűs kéz csapódott az arcába a semmiből. Ezután minden összezavarodott. Majd jött a raktárhelyiség és a *Lódd le, ha zajt csap!* Négy napon át teljes csendben maradt, miközben odalent ütötték-verték a barátait, aztán az egyiküket kidobták egy légszilipen.

Hat nap elteltével minden elnémult.

A feleszmélés rohamai és töredezett álmok között hánykódva alig tudatosodott benne, hogy a járkálás, a beszélgetés, a hidraulikus ajtók, a hallásküszöb szintje alatt morgó reaktor és hajtómű fokozatosan elhallgatott. Amikor leállt a hajtómű, megszűnt a gravitáció is, és Julie arra riadt fel álmából, amelyben a régi gyorsnaszádjával versenyzett, hogy a levegőben úszik, miközben izmai visítva tiltakoznak, aztán lassan megnyugodott.

Az ajtóhoz húzta magát, és a hideg fémhez szorította a fülét. Egy pillanatra elfogta a pánik, aztán meghallotta a levegő-visszaforgatók duruzsolását. A hajón még volt energia és levegő, de a hajtóművet leállították, és senki sem nyitogatott ajtókat, sétálgatott vagy beszélgetett. Talán legénységi gyűlést tartottak. Vagy buliztak egy másik fedélzeten. Vagy mindegyikük a gépterembe sietett, hogy megoldjanak valamilyen komoly problémát.

Julie egész nap hallgatózott és várt.

A hetedik napon elfogyott az utolsó korty vize is. Hallótávolságon belül senki sem mozgott az elmúlt huszonnégy órában. Julie az ürreháról letépett műanyag fület szopogatta, amíg össze nem gyűlt egy kevés nyál a szájában, aztán kiabálni kezdett. Rekedtre ordította magát.

Senki sem jött oda hozzá.

A nyolcadik napon készen állt rá, hogy lelőjék. Már két napja elfogyott a vize, az ürülékzacskója pedig négy napja megtelt. A vállát a raktér hátsó falához szorította, a kezével kétoldalt kitámaszkodott. Aztán teljes erejéből, páros lábbal kirúgott. Az első rúgást követő görcsöktől kis híján elájult. Ehelyett felordított.

Buta kislány, dorgálta magát gondolatban. Teljesen kiszáradt. Nyolc mozdulatlanul eltöltött nap bőven elég volt, hogy meginduljon a sorvadás. Legalább nyújtózkodhatott volna.

Megmasszírozta merev izmait, amíg el nem oszlottak a görcsös csomók, aztán kinyújtózott, és úgy összpontosított, mintha megint

a dódzsóban lenne. Amikor újra ura lett a testének, megint rúgott egyet. Aztán megint. Aztán megint, mígnem kevéske fény szűrődött be a raktér ajtajának peremén. Aztán megint, amíg az ajtó annyira meg nem vetemedett, hogy mindössze a három forgócsap és a záróretesz maradt meg kapcsolódási pontként a lap és a keret között.

És még egyszer utoljára, ami után a lemez annyira meghajolt, hogy a retesz már nem illeszkedett a hevederpántba, az ajtó pedig kitárult.

Julie kilökte magát a rakodótérből, kezét védekezően maga elé húzta, és felkészült, hogy fenyegetőnek vagy rémültnek mutatkozzon attól függően, hogy az adott helyzetben melyik tűnik hasznosabbnak.

Egyetlen lélek sem tartózkodott az egész fedélzeten: sem a légzsilipben, sem a szkafander-raktárban, ahol az elmúlt nyolc napot töltötte, sem a további féltucatnyi raktárhelyiségben. Mind üresen állt. Egy ŰKT-készletből kivett egy koponyabetöréshez alkalmas méretű mágneses franciakulcsot, aztán a legénységi hágcson egy fedélzettel lejjebb ereszkedett.

Aztán még lejjebb, és lejjebb. Személyi kabinok, takaros, majd-hogynem katonás rendben. Étkező, ahol küzdelemre utaló jeleket látott. Gyengélkedő, üres. Torpedókamra. Senki. A kommunikációs állomáson egy lélek sem állt a műszerek mellett, mindent lekapcsoltak és lezártak. Az a néhány szenzornapló, amely még rögzítette az adatokat, semmi jelét nem mutatta a *Scopulinak*. Újonnan támadt rémület rántotta görcsbe Julie gyomrát. Minden egyes fedélzetről és helyiségből hiányzott minden élet. Valami történhetett. Radioaktív szivárgás. A levegőbe került méreg. Valami, ami elkerülhetetlenné tette az evakuációt. Eltűnődött, hogy vajon képes lesz-e egyedül elvezetni a hajót.

De ha evakuáltak, akkor hallania kellett volna, ahogy távoznak a légzsilipeken át, nemde?

Odaért az utolsó fedélzeti ajtónyíláshoz, amelyik a gépterembe vezetett, és megtorpant, amikor az ajtó nem nyílt ki automatikusan. A zárpanelen vöröses lámpa jelezte, hogy a helyiséget belülről zárták le. Julie ismét sugárzásra és jelentős meghibásodásra gondolt. De ha e kettő egyike volt a magyarázat, miért zárták le belülről az ajtót? Sorra elhaladt a fali kapcsolótáblák mellett. Egyiken sem villogott

semmiféle figyelmeztető jelzés. Nem, nincs sugárzás, valami más lehetett az ok.

Itt ismét akadályba ütközhetnek. Vér. Szétszórt szerszámok és szerzsámládák. Bármilyen történt is, itt került sor rá. Nem, csak itt kezdődött. És a lezárt ajtó mögött ért véget.

Két órába telt, amíg a gépműhelyből kerített lángvágóval és fészítőszerszámokkal átvágta a gépterem ajtaját. Mivel a hidraulika megsérült, kézzel kellett kifeszítenie. Bentről hirtelen meleg, nedves levegő csapta meg az arcát, és kórházzagot hozott magával, a fertőtlenítőszeres fanyarsága nélkül. Rezes, gyomorforgató bűzt. Akkor ez a kínzókamra. A barátai odabent lesznek, összeverve vagy szétvagdalva. Julie felemelte a franciakuclcsot, és felkészült rá, hogy bever néhány fejet, mielőtt végeznének vele. Lelebegett.

A hatalmas, boltíves hajtóműfedélzet katedrálisra emlékeztetett. A fúziós reaktor uralta a központi teret. Valami nem stimmelt vele. Ahol Julie mérőműszerekre, árnyékolásra és képernyőkre számított, mintha valami sárszerű anyag borította volna be a reaktor magját. Lassan közelebb úszott, de egyik kezével még mindig a hágcsőba kapaszkodott. A különös bűz orrfacsaróvá erősödött.

A reaktorra száradt sár szerkezetéhez hasonlót Julie még sohasem látott. Csövek hálózták be, akár a vérerek vagy légvezetékek. Egyes részei lüktettek. Tehát nem sár.

Hús.

A dolog egyik nyúlványa elmozdult felé. Az egészhez képest alig tűnt nagyobbak egy lábujjnál, egy kisujjnál. Darren kapitány feje volt.

– Segíts! – könyörgött.

Első fejezet: Holden

Százötven évvel korábban, amikor a Föld és a Mars közti helyi nézeteltérések a háború szélére sodorták a két világot, az Őv csupán egy roppant, egyelőre kiaknázhatatlan ásványkincsvagyon távoli horizontját rajzolta fel, a külső bolygók meghódítása pedig még a nagyvállalatok legirrealisabb álmainál is valószínűtlenebbnek tűnt. Aztán Solomon Epstein megépítette kicsiny, módosított fúziós hajtóművét, rászerelte háromszemélyes jachtja hátára, és beindította. Egy jobb teleszkóppal még ma is látni lehet a hajót, ahogy a fénysebesség töredékével a hatalmas semmibe tart. Az emberi faj történetének legnagyobb, leghosszabb temetése ez. A terveket szerencsére hátrahagyta az otthoni számítógépén. Az Epstein-hajtómű nem nyitotta meg az emberiség előtt a csillagokba vezető utat, viszont elérhetővé tette a bolygókat.

A háromnegyed kilométer hosszú, negyed kilométer széles – leginkább utcai tűzcsapra emlékeztető – és javarészt üres *Canterburyt*

gyarmati szállítóhajónak alakították át. Hajdanában emberekkel, felszereléssel, tervrajzokkal, gépekkel, atmoszférabuborékokkal és reménnyel volt tele. A Szaturnusz holdjain immár majdnem húszmillióan éltek. Egykor a *Canterbury* juttatott el arra az égitestre közel egymilliót az őseik közül. Negyvenötmilliót a Jupiter holdjaira. Az Uránusz egyik holdja ötezer léleknek adott otthont, és az emberi civilizáció legtávolabbi előretolt állásának számított, legalábbis addig, amíg a mormonok el nem készítik generációs hajójukat, és meg nem indulnak a csillagok és a nemzési korlátozásoktól mentes szabadság felé.

És ott volt még az Öv.

Ha olyankor kérdezted a KBSz toborzóit, amikor felöntöttek a garatra és közlékenynek mutatkoztak, olyasmiket hallhattál tőlük, hogy százmillióan is élnek az Övben. Ha a belső bolygók valamelyik népszámlálóját kérdezted, inkább ötvenmillióhoz közeli számot említett. De akárhogy nézted is, rengetegen laktak ott, és hatalmas mennyiségű vízre volt szükségük.

Ezért aztán a *Canterbury* és a Pur'n'Kleen vízszolgáltató vállalat flottájába tartozó több tucat testvérhajója rendszeresen oda-vissza járt a Szaturnusz bőkezű gyűrűi és az Öv között, hogy gleccsereket vontasson maga után mindaddig, míg végül a roncstelepre nem kényszerül.

Jack Holden némi költőiséget látott ebben.

– Holden!

Visszafordult a hangárfedélzet felé. Naomi Nagata hajómérnök tornyosult fölé. A közel két méter magas nő hátul fekete copfba fogta össze busa göndör haját, arcán valahol a derültség és a bosszúság közötti kifejezés tükröződött. Az övbéliekre jellemzően nem a vállát, hanem a kezét vonogatta.

– Holden, figyelsz rám, vagy csak bámulsz ki az ablakon?

– Akadt egy kis probléma – felelte Holden. – És mivel egészen kiálóan értesz a munkádhoz, annak ellenére is meg tudod oldani, hogy nincs elég pénz és anyagod hozzá.

Naomi felkacagott.

– Szóval nem figyeltél.

– Nem, nem igazán.

– A lényeket mindenesetre elkaptad. A *Knight* futóműve nem fog működni légkörben, amíg nem tudom kicseréltetni a tömítéseket. Ez gondot okozhat?

– Megkérdezem az öreget – válaszolta Holden. – De mikor fordult elő utoljára, hogy légkörben kellett használnunk a kompot?

– Soha, de előírás, hogy legyen legalább egy légkörálló kompunk.

– Hé, főnök! – kiáltott oda a kamra túloldaláról Amos Burton, Naomi földi születésű asszisztense. Egyik vaskos kezével feléjük intett. Naomira gondolt. Amos hiába McDowell kapitány hajóján dolgozott, hiába Holden volt a parancsnok-helyettes, Amos Burton világában Naomi számított főnöknek.

– Mi a gond? – kiáltotta vissza Naomi.

– Hibás kábel. Tudnád tartani ezt a szart, amíg keríték helyette egy másikat?

Naomi Holdenre pillantott, tekintetéből az *Itt végeztünk?* kérdést lehetett kiolvasni. A férfi gúnyosan szalutált, Naomi horkantott egyet, és a fejét csóválva otthagya őt. Alakja nyúlánknak és sovány-nak hatott az olajos kezeslábában.

Holden hét évig szolgált a földi hadiflottában, öt esztendőn át dolgozott civilekkel az űrben, mégsem sikerült hozzászoknia az övbéliek elnyúlt, vékony, valószerűtlen csontozatához. A nehézkedésben töltött gyermekkor örök érvényűen meghatározta, hogyan látja a dolgokat.

A központi felvonónál Holden egy pillanatig a navigációs fedélzet gombja fölött tartotta az ujját, Ade Tukunbo jelenlétének – mosolyának, hangjának, haja pacsulí-vanília illatának – ígérete csábította, ám végül a gyengélkedő gombját nyomta meg. Előbb a kötelesség, és csak azután jöhet a szórakozás.

Foyt Garvey, az egészségügyi technikus épp a laboratóriumi asztala fölé görnyedt, és Cameron Paj bal karjának csonkját tisztította, amikor Holden belépett. Egy hónappal korábban Paj könyökét a falhoz szegezte egy másodpercenként öt milliméteres sebességgel mozgó, harminctonnás jégdarab. A sérülése nem számított ritkaságnak azok körében, akik a nullgravitációs jéghegyek feldarabolásának és szállításának veszélyes munkáját végezték, Paj pedig a hivatásosok fatalizmusával fogadta az egészet. Holden áthajolt Foyt válla felett,

hogy megnézze, a technikus hogyan csippent ki az elhalt szövetből az orvosi nyüveket.

– Mi a helyzet? – érdeklődött Holden.

– Egész jók a kilátások, uram – felelte Paj. – Megmaradt néhány idegvégződés. Foyt épp azt magyarázta el, hogyan fog hozzájuk kapcsolódni a művégtag.

– Feltéve, hogy irányításunk alatt tudjuk tartani az üszkösödést – vetette közbe az egészségügyi technikus –, nehogy Paj sebe még az előtt túlságosan begyógyuljon, hogy a Ceresre érünk. Átnéztem a biztosítási szerződést, és Paj elég ideje megkötötte már ahhoz, hogy erővisszacsatolással, nyomás- és hőérzékelőkkel, finommotoros szoftverrel felszereltet kapjon. Mindent, amit lehet. Majdnem olyan jó lesz, mint az igazi. A belső bolygók kifejlesztettek egy biogélt, ami visszanyöveszti a végtagot, de ezt nem fedezi az egészségbiztosításunk.

– A picsába a belső bolygókkal, és a picsába a varázsszeléjükkel! Inkább legyen egy jó övbéli építésű művégtagom, mint bármi, amit azok a szemetek növesztenek a laborjaikban. Elég, ha a méregdrága karjukat viseled, és tutira te is olyan segg leszel, mint ők – háborgott Paj. – Ajaj, ezt nem sértésnek szántam, PH.

– Nem is vettem annak. Mindenesetre örülök, hogy rendbe fog jönni – jelentette ki Holden.

– Mesélje el neki a többit is! – mondta gonosz mosollyal Paj. Foyt elpirult.

– Öhm, azt hallottam azoktól, akik már kaptak ilyet – kezdett bele Foyt, de kerülte Holden tekintetét –, hogy abban az időszakban, amíg a test fokozatosan azonosul a művégtaggal, a recskázást olyan-
nak érzed, mintha valaki mással veretnéd ki.

Holden hagyta, hogy a megjegyzés egy másodpercig lógjon a levegőben, miközben Foyt a füle tövéig elvörösödött.

– Jó tudni – szólalt meg végül Holden. – És az üszkösödéssel mi a helyzet?

– Egy kissé elfertőződött – felelte Foyt. – A nyüvek kordában tartják, és a gyulladás az adott helyzetben szerencsés dolog, ezért nem küzdünk ellene túlságosan, hacsak nem kezd terjedni.

– A legközelebbi alkalommal már útra kész lesz? – érdeklődött Holden.

Paj most először vonta össze a szemöldökét.

– A fenébe is, igen, útra kész leszek. Mindig útra kész vagyok. Ez a *munkám*, uram.

– Valószínűleg – válaszolta Foyt. – Attól függ, mennyire gyorsan gyógyul a rákötés. Ha az első esetleg kimaradna, akkor az utána következőre már mehet.

– A picsába! – szólalt meg Paj. – Fél kézzel is ügyesebben aprítom a jeget, mint ezen a lélekvesztőn bárki.

– Ezt is jó tudni – válaszolta Holden, arcán bujkáló mosollyal. – Folytassák!

Paj horkantott egyet. Foyt újabb nyüvet tépett ki a sebből. Holden visszament a felvonóhoz, és ezúttal nem tétovázott.

A *Canterbury* navigációs hídját nem a hivalkodás jellemezte. A hatalmas, falméretű kijelzők, amelyekről Holden álmódott, amikor önkéntesként jelentkezett a hadiflottába, valóban léteztek a vezérhajókon, de még azokon is inkább dizájnlemként, mint szükségből. Ade két, kézi terminálnál alig nagyobb képernyő előtt ült, a sarkokban a *Canterbury* reaktorának és hajtóművének frissülő hatékonyság- és teljesítménydiagramjaival, jobb oldalon pedig a bejelentkező rendszerek feldolgozatlan naplóbejegyzései peregtek lefelé. Ade vastag fejhallgatót viselt, amely teljesen betakarta a fülét, a basszus halk lüktetése épphogy kiszűrődött belőle. Ha a *Canterbury* anomáliát észlel, azonnal értesítést kap. Ha az egyik hiba miatt leáll, azonnal értesítést kap. Ha McDowell kapitány elhagyja a parancsnoki és vezérlő fedélzetet, azonnal értesítést kap, hogy kikapcsolhassa a zenét, és úgy tűnhessen, mintha szorgosan dolgozna, amikor a kapitány belép. A lány kicsinyes hedonizmusa csak egy volt az ezernyi ok közül, amiért Holden vonzónak találta Ade-et. Odasétált mögé, gyengéden levette a lány füléről a fejhallgatót, és odaköszönt neki: – Hahó!

Ade elmosolyodott, megérintette a képernyőt, és lecsúsztatta karcú nyakára a fejhallgatót, mint valamiféle technikai ékszert.

– James Holden parancsnok-helyettes – szólalt meg eltűzött hivatалossággal, amit még inkább kiemelt erős nigériai akcentusa. – Mi lehetek a szolgálatára?

– Tudod, furcsa, hogy pont ezt kérdezed – felelte Holden. – Épp azon gondolkodtam, mennyire kellemes lenne, ha a harmadik műszak

végén valaki ott várna a kabinomban. Romantikus vacsorát csaphatnánk ugyanabból a vacakból, amit a hajókonyhán felszolgálnak. Zenét hallgathatnánk.

– Ihatnánk egy kis bort – folytatta Ade. – Megszeghetnénk kicsit néhány szabályt. Tetszetős ötlet, de ma nincs kedvem a szexhez.

– Nem szexre gondoltam. Egy kis evésre. Beszélgetésre.

– Én ellenben szexre gondoltam.

Holden letérdelt a lány széke mellé. A jelenlegi hajtóerő biztosította egyharmad g mellett ezt abszolút kényelmesnek találta. Ade mosolya ellágyult. A lepergő napló jelzett; a lány odapillantott, megérintett egy kioldót, majd visszafordult a férfihoz.

– Ade, tetszel nekem. Úgy értem, tényleg kedvelem a társaságodat – mondta Holden. – Nem értem, miért ne tölthetnénk együtt egy kis időt úgy, hogy rajtunk marad a ruha.

– Holden. Édes. Hagyd abba, kérlek!

– Mit hagyjak abba?

– Hogy úgy próbálsz tenni, mintha a barátinőd lennék. Kedves fickó vagy. Formás a segged, és izgalmas veled a párnák közt. De ez még nem jelenti azt, hogy eljegyeztük volna egymást.

Holden a sarkán hintázott, és közben érezte, hogy összeráncolódik a homloka.

– Ade. Ahhoz, hogy a részemről működjön a dolog, többnek kell lennie ennél.

– De nem az – mondta Ade, és megfogta a férfi kezét. – Nem baj, hogy nem az. Te a PH vagy itt, én pedig csak egy ideiglenes alkalmazott. Még egy út, talán kettő, és már itt sem leszek.

– Engem sem köt semmi ehhez a hajóhoz.

Ade nevetésében egyenlő arányban keveredett a baráti kedvesség és a hitetlenség.

– Mióta szolgálsz a *Canten*?

– Öt éve.

– Nem mész te innen sehová – mondta Ade. – Jól elvagy itt.

– Jól elvagyok? – kérdezett vissza Holden. – A *Cant* egy százéves jég szállító. Lehet találni ennél szarabb munkát hajón, de ahhoz nagyon meg kell erőltetned magad. Itt mindenki vagy elképesztően alulképzett, vagy rettenetesen elszúrt valamit az előző melója során.

– És te jól elvagy itt. – Ade tekintete immár kevésbé tűnt kedvesnek. Ráharapott az ajkára, lepillantott a monitorra, majd felnézett.

– Ezt nem érdemeltem meg – mondta Holden.

– Nem – értett egyet a lány. – Nézd, mondtam, hogy ma nem vagyok abban a hangulatban. Nyűgösnek érzem magam. Aludnom kell egy jót. Holnap majd kedvesebb leszek.

– Megígéred?

– Még vacsorát is készítek neked. Bocsánatkérés elfogadva?

Holden előrecsusszant, ajkát a lány ajkához szorította. Ade visszacsókolta őt, előbb udvariasságból, aztán hevesebben. Ujjait egy pillanatra a férfi nyaka köré fonta, aztán eltolta magától Holdent.

– Túlságosan is jó vagy ebben. Most jobb, ha mész – mondta. – Hív a kötelesség, meg minden.

– Rendben – felelte Holden, azonban nem fordult sarkon, hogy induljon.

– Holden a hídra! – szólalt meg McDowell kapitány kissé torzított és visszhangzó hangja. Holden trágársággal válaszolt. Ade felkacagott. A férfi hirtelen odahajolt hozzá, arcon csókolta a lányt, majd megindult a központi felvonó felé, és csendben azért fohászkodott, hogy McDowell kapitányt a ragya üsse ki, és nyilvánosan megszégyenüljön a pocsek időzítés miatt.

A híd alig volt nagyobb Holden kabinjánál, és a hajókonyha felét sem tette volna ki. A megszokottnál kissé nagyobb méretű parancsnoki monitortól eltekintve, amire McDowell gyengülő látása és a sebészi beavatkozásoktól való általános ódzkodása miatt volt szükség, egy könyvelőiroda hátsó terme is lehetett volna. A levegőben a sebtisztító fanyar szaga, vagy egy túlzottan erőre sikerült matétea csípős aromája terjengett. McDowell elfordult a székében Holden közeledtére. Aztán a kapitány hátrahajolt, és a vállá felett a kommunikációs állomásra mutatott.

– Becca! – vakkantotta McDowell. – Mondd el neki!

Rebecca Byers, az ügyeletes kommunikációs tiszt akár egy cápa és egy balta frigyéből is születhetett volna. Fekete szem, éles vonások, a szája olyan vékony, mintha nem is létezett volna. A hajón az a hír járta, hogy az ex-férje meggyilkolása miatti bűnvádi eljárás elől menekülve vállalta el a munkát. Holden kedvelte őt.

– Vészjelzés – mondta a nő. – Két órával ezelőtt vettük. A transzponder-megerősítés épp most ért vissza a *Callistó*ról. Valós.

– Ah – mondta Holden. Aztán hozzátette: – A fenébe is! Mi vagyunk a legközelebb?

– Pármillió kilón belül az egyetlen hajó.

– Nos. Gondolhattam volna – válaszolta Holden.

Becca a kapitány felé fordította a tekintetét. McDowell az ujjait ropogtatta, és az előtte lévő monitort bámulta. A képernyő fényétől furcsán zöldes színűnek tűnt a bőre.

– Egy ismert nem övbéli aszteroida mellett vesztegel – közölte McDowell.

– Valóban? – kérdezte hitetlenkedve Holden. – Véletlenül belefutottak? Innen több millió kilométeres körzetben semmit sem találni.

– Talán azért húzódtak le oda, mert valakinek végéznie kellett. Csak annyit tudunk, hogy valami tökkelütött ott ragadt, és dögerős vészjelzést küld, és mi járunk hozzá a legközelebb. Feltéve, hogy...

A naprendszer törvénye egyértelmű volt. Egy olyan életellenes környezetben, mint a világűr, az embertársaid támogatása és az irántuk való jóindulat nem választás kérdése. A vészjelzés a puszta létével arra kötelezte a legközelebb lévő hajót, hogy megálljon és segítséget nyújtson – ami nem jelentette azt, hogy a törvényt mindenki egy ségesen betartotta.

A *Canterbury* dugig meg volt pakolva. Az elmúlt egy hónapban jóval több mint egymillió tonna jeget gyorsítottak fel óvatosan. Akárcsak a Paj karját szétlapító gleccsert, ezt is nehéz lesz lelassítani. A kísértés, hogy megmagyarázhatatlan távközlési hiba lépjen fel, kitorölkjék a naplóbejegyzéseket, és a nagy istenre, Darwinra bízzák a dolgokat, mindig ott motoszkált a fejekben.

De ha McDowell valóban ilyesmit szándékozott volna tenni, akkor nem rendeli magához Holdent. Vagy olyan helyen tesz javaslatot rá, ahol a legénység hallhatja őt. Ha Holden nincs ott, a kapitánynak kellett volna lefűjnia a dolgot. A kétkeziek elfogadnák, hogy a kapitány nem akarja visszanyesni a hajó profitját. És elfogadnák, hogy Holden kitart amellett, hogy a szabályok szerint járjanak el. Ám bár-hogy alakulna is, mindkettejüket gyűlölnék azért, amit a törvény és a puszta emberi tisztesség egyaránt megkövetel.

– Meg kell állnunk – jelentette ki Holden. Aztán tréfásan hozzátette: – Lehet, hogy meg tudjuk menteni a rakományt.

McDowell megérintette a képernyőt. Ade hangja szólalt meg a vezérlőpultból éppoly mélyen és barátságosan, mintha ott lenne velük a teremben.

– Kapitány?

– Ennek a ládának a megállításával kapcsolatos számokra van szükségem.

– Tessék, uram?

– Mennyire nehéz feladat a CA-2216862 mellé navigálnunk?

– Megállunk egy aszteroidánál?

– Majd elárulom, miután teljesítette a parancsomat, Tukunbo navigátor.

– Igenis, uram – felelte Ade. Holden egy sor kattanást hallott. – Ha most azonnal félrerántjuk a hajót, aztán közel két napig piszkosul égetünk, ötven kilométerre meg tudjuk közelíteni, uram.

– Pontosítaná azt, hogy „piszkosul égetünk”? – szólalt meg McDowell.

– Mindenkit présülésbe kell ültetnünk.

– Nyilvánvalóan – sóhajtott fel McDowell, és megvakarta csenevész szakállát. – Az elcsúszó jég pedig mindössze pár millió dolcsi kárt okoz majd a hajótest behorpasztásával, ha szerencsénk van. Lasan túl öreg leszek már ehhez, Holden. De tényleg.

– Igen, uram. Így van. És mindig is tetszett a széke – mondta Holden. McDowell elkomorodott, és trágár kézmozdulattal válaszolt. Rebecca horkantva nevetett. McDowell a lányhoz fordult.

– Küldjön üzenetet a jeladónak, hogy úton vagyunk. És tudassa a Ceresszel, hogy késni fogunk. Holden, hogy áll a *Knigh*t?

– Atmoszférában nem repülhet, amíg be nem szerezzük a pótalkatrészeket, de vákuumban simán megtesz ötvenezer kilót.

– Biztos vagy ebben?

– Naomi mondta. Tehát biztosra vehetem.

McDowell felkelt, kiegyenesedve majdnem két és egynegyed méteres és egy földi kamasznál is vékonyabb volt. Figyelembe véve a korát és azt a tény, hogy sohasem élt gravitációs kútban, a közelgő égetés pokoli élménynek ígérkezett az öreg számára. Holdenbe bele-

hasított az együttérzés fájdalma, aminek kifejezésével még véletlenül sem akart volna kínos pillanatokot okozni McDowellnek.

– A helyzet a következő, Jim – mondta McDowell kellően halkan ahhoz, hogy csak Holden hallhassa. – Meg kell állnunk, és meg kell kísérelnünk a mentést, minden tőlünk telhetőt azonban nem kell elkövetnünk, ha érted, mire gondolok.

– Mindenképp meg fogunk állni – jegyezte meg Holden, McDowell pedig a levegőt paskolta széles, pókszerű kezével. Ez egyike volt a számos övbéli kézmozdulatnak, amely az űrruhák viselésekor fejlődött egyértelmű gesztussá.

– Ez ellen semmit sem tehetek – felelte. – De ha észreveszel bármit is, ami gyanúsnak tűnik, ne játszd megint a hőst nekem! Csak pakolj össze, és gyere haza!

– És hagyjak ott mindent a következő arra járó hajónak?

– És ügyelj a biztonságodra! Ez parancs. Megértetted?

– Megértettem – felelte Holden.

Amikor az egész hajóra kiterjedő kommunikációs rendszer életre kelt, és McDowell hozzáfogott, hogy elmagyarázza a helyzetet a legénységnek, Holden azt képzelte, hogy mindenfelől nyavalygást hall a fedélzetekről. Odament Rebeccához.

– Na szóval, mit tudunk a lerobbant hajóról?

– Könnyű teherszállító. Marsi bejegyzésű. Az anyakikötője az Eros. Az általa megadott név pedig a *Scopuli*...

Második fejezet: Miller

Miller nyomozó egy habpárnás széken ült, és gyengéd mosollyal bátorított, miközben igyekezett kihámozni valamit a lány történetéből.

– Aztán az egész puff! A terem tele lett üvöltöző és lábcsapkodó késforgatókkal – magyarázta a lány széles gesztusokkal. – Mint egy táncszám, csakhogy itt Bomie úgy nézett, mint akinek halvány sejtelve sincs, mi lehet ez. Érti, que?

Havelock, aki az ajtóban állt, kétszer pislantott. A zömök férfi arca türelmetlenül rángott. Ezért nem lehetett Havelocknak szemernyi esélye sem, hogy főfelügyelővé léptessék elő. És ezért pókerezett olyan pocsekul.

Miller kiváló pókerjátékos volt.

– Abszolút – felelte Miller. Mostanra átvette a belső-szintbeliek orrhangú beszédstílusát. A kezével ugyanolyan lusta ívben integetett, mint a lány. – Bomie, ő semmit se látott. Ott felejtett kar.

– Kibaszott ott felejtett kar – mondta a lány, mintha Miller az evangéliumból idézett volna. Miller bólintott, aztán a lány is bólintott, mintha két madár járta volna a párzási táncát.

A bérodú három sárgásfehér-fekete pöttyösre festett helyiségből állt: fürdőszobából, konyhából és nappaliból. Egy lehúzható hálógaléria merevítőit már olyan sokszor törték el és javították meg, hogy mostanra vissza sem húzódtak. A Ceres forgástengelyéhez ennyire közel ennek nem annyira a gravitáció, mint a mozgásban lévő tömeg lehetett az oka. A levegő sörszagúan áporodottnak hatott a fehérje-élesztőtől és a gombától. Helyi étel, szóval bárki döngette is elég keményen a lányt ahhoz, hogy leszakítsa az ágyat, nem adott neki elég konyhapénzt. Vagy mégis, de a lány úgy döntött, inkább heroinra, maltára vagy MCK-ra költi.

Bárhogy is volt, csak rá tartozott.

– Que követ? – kérdezte Miller.

– Bomie úgy eltűnt, mint a kiszivattyúzott levegő – folytatta kuncogva a lány. – Fej-beverőset ugrott, kennisz tu?

– Ken – felelte Miller.

– Nos, mind új késforgatók. Felettem. Én kiszálltam.

– Na és Bomie?

A lány tekintete végigsiklott Milleren, a cipőjétől a térdéig, aztán fel a kerek kalapjáig. Miller halkán elnevette magát. Kissé hátrébb lökte a széket, hogy az a lába felé dőljön meg az alacsony gravitációban.

– Ó felbukkan, én meg érdeklődtem, que si? – kérdezte Miller.

– Como no? – kérdezt vissza a lány. *Miért nem?*

A kinti folyosó fehéren ragyogott, ahol nem borította mocsok. Tíz méter széles, és enyhén emelkedett mindkét irányban. A fehér LED-lámpák nem is próbálták a nap fényét utánozni. Nagyjából fél kilométerrel lejjebb valaki egykor akkora erővel ment neki a falnak, hogy előbukkant alóla az eredeti szikla, a sérült felületet pedig azóta sem pofozták ki. Talán soha nem is fogják. Itt mélyre beásták magukat, messze a pörgés középpontja fölött. A turisták sosem jártak erre.

Megindultak a kocsijukhoz, Havelockkal az élen, aki minden lépésnél túl magasra lendült. Nem sűrűn jött fel az alacsony gravitációjú szintekre, így aztán ügyetlenül mozgott. Miller egész életében

a Ceresen élt, és az igazat megvallva ennyire magasan néha még ő is bizonytalanul járt a Coriolis-erő miatt.

– Szóval – szólalt meg Havelock, miközben beütötte a célállomás kódját –, jól érezted magad?

– Nem értem, mire célszól – válaszolta Miller.

Az elektromos motorok duruzsolni kezdtek, a kocsi pedig a pépes habkerekek halk csikorgása mellett meglódult előre az alagútba.

– Hogy külvilági szlengben beszélgettél a földi fickó előtt? – mondta Havelock. – A felét sem értettem.

– Ez nem arról szólt, hogy az övbéliek így rekesztik ki a földi fickót – mondta Miller. – A szegények rekesztik így ki az okostónit. És igen, most, hogy említet, valamennyire élveztem is.

Havelock elnevette magát. Nem vette a szívére, ha ugratták, és tovább tudott lépni. Ezért volt annyira jó csapatsportokban: fociban, kosárlabdában, politikában.

Miller nem igazán jeleskedett ezekben.

A Ceres, az Öv és a külső bolygók kikötővárosának átmérője kétszázötven kilométerre rúgott, az egymás feletti szinteken több tízezer kilométer hosszú alagútrendszerrel. A Tycho Gépgyárak legkiválóbb elméinek fél emberöltőnyi időbe telt, hogy 0,3 g-re pörgessék fel, és még így is meglehetősen elégedettnek mutatkoztak önmagukkal. Jelenleg a Ceres több mint hatmillió állandó lakossal büszkélkedhetett, az pedig, hogy bármely adott napon legalább ezer hajó kötött ki ott, akár hétmillióra növelt népességet jelentett.

Platina, vas és titán az Övből. Víz a Szaturnuszról, zöltség és marhahús a Ganymedes és az Europa nagy, tükrökkel táplált melegházaiból, bioanyagok a Földről és a Marsról. Energiaelemek az Ióról, hélium-3 a Rhea és a Iapetus finomítóiból. Az emberiség történetében páratlan bőségű vagyon és energia áramlott át a Ceresen. Ahol ilyen szinten folyt a kereskedelem, ott óhatatlanul virágzott a bűnözés. Ahol virágzott a bűnözés, ott biztonsági erőkre volt szükség, hogy megfékezzék a bűnözőket. A Millerhez és Havelockhoz hasonló fickókra, akiknek annyiban merült ki a feladata, hogy a széles rámpákon felfelé kövessék az elektromos kocsikat, érezzék, hogy a mesterséges gravitációs perdület megszűnik alattuk, és olcsó magamutogató kurvákat faggassanak arról, mi történt aznap este, amikor

Bomie Chatterjee abbahagyta az Aranyág Társaságnak járó védelmi pénz begyűjtését.

A Star Helix Biztonsági Szolgálat, a Ceres Állomás rendőri erőinek és helyőrségének elsődleges állomáshelye a kisbolygó külső burkától számított harmadik szinten helyezkedett el egy kétszer két kilométeres területen, és olyan mélyre beásták a sziklába, hogy Miller öt szintet elsétálhatott az íróasztalától anélkül, hogy kilépett volna az irodaépületből. Havelock leadta a kocsit, míg Miller a fülkéjébe ment, letöltötte a lánnyal folytatott beszélgetés felvételét, és újrátárolta azt. A felénél járt, amikor társa odabaktatott mögé.

– Megtudtál valamit? – kérdezte Havelock.

– Nem sokat – válaszolta Miller. – Bomie-t lerohanta egy csapat saját szakállára dolgozó helyi gazfickó. Időnként előfordul, hogy egy Bomie-féle pitiáner fickó felbérel néhány embert, hogy rátámadjanak, ő pedig hősiiesen visszaverhesse őket. Használ a hírnevüknek. Erre gondolt a lány, amikor táncszámnak hívta a dolgot. A fickók, akik rárontottak Bomie-ra, ilyen kaliberűek lehetnek, de Bomie ahelyett, hogy agresszív nindzsa harcossá változott volna, elmenekült, és azóta sem került elő.

– És most?

– És most semmi – felelte Miller. – Ez az, amit nem értek. Valaki lekapcsolta az Aranyág egyik behajtóját, és nem tudni, mi haszna származhatott ebből. Persze értem, Bomie egy köcsög, de...

– De amint elkezdik le vadászni a közlegényeket, a nagyfőnököknek is kevesebb jut – vágott közbe Havelock. – Tehát miért maradt el az Aranyág részéről a gengszterekhez méltó igazságszolgáltatás?

– Nem tetszik ez nekem – jegyezte meg Miller.

Havelock felnevetett.

– Övbéliek – jegyezte meg. – Egyvalami nem stimmel, és rögtön azt hiszitek, hogy az egész ökoszisztéma összeomlik. Ha az Aranyág túlságosan gyenge ahhoz, hogy érvényesítse a követeléseit, annak csak örülhetünk. Ők a rossz fiúk, emlékszel?

– Ja, persze. Mondhatsz, amit csak akarsz a szervezett bűnözésről, de az legalább szervezett.

Havelock a kis műanyag széken kuporgott Miller asztalánál, és a nyakát nyújtogatta, hogy lássa a visszajátzást.

– Oké – szólt Havelock. – És mi a fene az az „ott felejtett kar”?

– Ökölvívó kifejezés – felelte Miller. – Olyan ütés, ami teljesen váratlanul ért.

A terminálja jelzett, és Shaddid parancsnok hangja szólalt meg a hangszóróból.

– Miller! Ott van?

– Hmm – mormogott Havelock. – Ez rossz előjel.

– Micsoda? – kérdezte éles hangon a parancsnok. A nőnek sosem sikerült úrrá lennie a Havelock belső bolygóról való származása miatti előítéletein. Miller felemelte a kezét, hogy társát csendre intse.

– Tessék, parancsnok. Miben lehetek a szolgálatára?

– Fáradjon be az irodámba, kérem!

– Már megyek is.

Miller felállt, Havelock pedig belecsúszott a székébe. Nem szóltak egymáshoz. Mindketten tudták, hogy Shaddid parancsnok együtt hívta volna be őket, ha Havelock jelenlétére is szükség lenne. Még egy ok, amiért a fickóból sosem lesz főfelügyelő. Miller magára hagyta a visszajátszott felvétellel, hogy kielemezze a társadalmi osztály és helyzet, a származás és a faji hovatartozás finomabb részleteit. Egy élet munkája ez.

Shaddid parancsnok irodáját finom, nőies stílusban rendezték be. A falakon valódi szövetből készült falikárpitok lógtak, a légszűrő betétjéből, amely nagyjából a tizedébe került annak, mint amit a tényleges ételért ki kellett volna adni, kávé és fahéj illata áradt. Shaddid lezserül hordta az egyenruháját, leeresztett haja a cég szabályzatot megsértve a vállára omlott. Ha Millernek valaha is szeméyleírást kellett volna adnia róla, a *megettévesztő színezet* biztosan szerepelt volna benne. A nő a fejével egy szék felé intett, Miller pedig leült.

– Mit derített ki? – kérdezte Shaddid, de tekintetével a férfi mögötti falat fürkészte. Nem kérdőre akarta vonni Millert; csupán csevegni próbált.

– Az Aranyág minden jel szerint Sohíro bandája és a Loca Greiga sorsára jutott. Még pozícióban vannak, de... azt hiszem, úgy fogalmaznék, hogy megzavarták őket. Hagyják, hogy kisebb dolgok kicsúszzanak az irányításuk alól. Kevesebb gázfickó dolgozik a tere-

pen, kevesebb a végrehajtó. Legalább fél tucat középszintű fickóról tudok, akiknek nyoma veszett.

Ez felkeltette Shaddid figyelmét.

– Végeztek velük? – kérdezte. – A KBSz elkezdett előrenyomulni?

A Külső Bolygók Szövetségének előrenyomulása a Ceres állandó mumusának számított. Al Capone és a Hamasz, az IRA és a Vörös Marsiak hagyományait továbbvivő KBSz-t kivétel nélkül kedvelték azok, akiknek segítettek, és félték azok, akik az útjukba kerültek. A részben társadalmi mozgalomként, részben hivatalosan még el nem ismert államként, részben terrorista hálózatként működő szervezetből teljesen hiányzott az intézményes lelkiismeret. Lehet, hogy Shaddid nem kedvelte Havelockot, amiért az egy gravitációs kútból származott, de hajlandó volt együtt dolgozni vele. A KBSz légzsilipbe rakta volna a férfit. A Millerhez hasonlók legfeljebb egy golyót kaptak volna a fejükbe, ráadásul egy szép műanyag példányt. Semmi olyasmit, amiből repeszek vágódhatnának bele a vezetékrendszerbe.

– Nem hinném –felelte Miller. – Nem háborúnak tűnik. Inkább... Őszintén szólva, parancsnok, fogalmam sincs, mi a fene lehet. A statisztikák nagyszerűek. Visszaszorult a védelmi pénzszedés, visszaszorult az illegális szerencsejáték. Copper és Hariri bezárták a kiskorúak bordélyházát fenn, a hatodikon, és legjobb tudomásunk szerint azóta sem nyitottak ki. Valamennyivel tevékenyebbek a csoporthoz nem tartozók, de ettől eltekintve minden nagyszerűnek tűnik. Csak-hogy furcsán bűzlik az egész.

A parancsnok bólintott, de tekintetét ismét a falra szegezte. Éppoly hirtelen elveszítette az érdeklődését Miller iránt, ahogyan nem sokkal előtte felkapta a fejét.

– Nos, tegye félre az ügyet – mondta Shaddid. – Van itt valami magának. Új megbízatás. Csak maga. Havelock nélkül.

Miller összefonta a karját.

– Új megbízatás – mondta tagoltan. – Ezt hogyan kell érteni?

– Úgy kell érteni, hogy a Star Helix Biztonsági Szolgálat elfogadott egy megbízást, amely független a Ceres biztonsági feladataitól, és a társaság körzeti igazgatójaként úgy döntöttem, hogy magára osztom az ügyet.

– Ki vagyok rúgva? – érdeklődött Miller.

Shaddid parancsnok láthatólag kínosan érezte magát.

– Ez pluszmunka – válaszolta. – A ceresi feladatait továbbra is el kell látnia. Egyszerűen arról van szó, hogy amellet... Nézze, Miller, szerintem is éppolyan szar ügy, mint maga szerint. Nem lerázni akarom. Nem veszem el magától az eredeti megbízatását. Olyan szívességről van szó, amit valaki odalent, a Földön ígért meg az egyik részvényesnek.

– Most már szívességeket is teszünk a részvényeseknek? – kérdezte gúnyosan Miller.

– Maga igen – felelte Shaddid parancsnok. Immár nyoma sem volt a barátságos, engesztelő hangnemnek. A nő szeme sötétlett, akár a nedves kő.

– Akkor rendben van – törődött bele Miller. – Nyilván ezt fogom tenni.

Shaddid kapitány feltartotta kézi terminálját. Miller az oldalánál matatott, előhúzta a sajtóját, és fogadta az irányított sugarú adatsomagot. Bármilyen volt is az, Shaddid nem akarta feltenni a közös hálózatra. Új, JMAO címkéjű fájllista jelent meg a kijelzőjén.

– Elveszett kislány ügy – magyarázta Shaddid parancsnok. – Ariadne és Jules-Pierre Maóje.

A nevek ismerősen csengtek. Miller a kézi termináljához érintette az ujját.

– Mao-Kwikowski Kereskedelmi Vállalat? – kérdezte.

– Pontosan.

Miller füttyentett egyet.

Lehet, hogy a Maokwik nem tartozott az Öv tíz legfontosabb vállalata közé, de mindenképp az első ötvenben volt. Eredetileg jogi céggként működött, amelynek a vénuszi felhővárosok emlékezetes tönkretételében volt szerepe. Az évtizednyi hosszúságú perből származó pénzt arra használták, hogy szélesítsék a tevékenységi körüket, és terjeszkedjenek, elsősorban a bolygóközi szállítás területén. A társaság úrállomása mára függetlenné vált, az Öv és a belső bolygók között keringett az ősi tengereket átszelő óceánjárók fenséges magasztosságával. A puszta tény, hogy Miller ennyit tudott róluk, azt jelentette, hogy nyíltan megvásárolhatták és eladhatták a hozzá hasonlókat.

Őt épp megvették.

– A Lunán vannak bejegyezve – mondta Shadid parancsok. – A földi állampolgársággal járó összes jogot és kiváltságot élvezik. De rengeteget szállítanak ide.

– És elhagyták valahol a lányukat?

– Fekete bárány. Beiratkozott egyetemre, összejött egy Távoli Horizontok Alapítvány nevű csoporttal. Diákaktivistákkal.

– A KBSz egyik fedőszerve?

– Kapcsolatban vannak velük – javította ki Shaddid. Miller ráhagyta, de furdalni kezdte a kíváncsiság. Eltűnődött, Shaddid parancsnok vajon melyik oldalon állna, ha a KBSz támadást indítana. – A család úgy gondolta, majd túllép rajta. Két idősebb gyerekük ellenőrző részesedéssel rendelkezik a vállalatban, ezért ha Julie-nak úgy tetszett, hogy ficáncol egy keveset az űrben, és közben szabadságharcosnak hirdeti magát, komoly kárt nem okozhatott.

– De most szeretnék megkerestetni – mondta Miller.

– Igen.

– Mi változott?

– Erről nem óhajtottak nyilatkozni.

– Rendben.

– A legutolsó feljegyzés szerint a Tycho Állomáson állt alkalmazásban, de itt tartott fenn lakást. A hálózaton megtaláltam az üregét, és le is zárattam. A jelszót a fájlok közt találja meg.

– Oké – mondta Miller. – Mi a megbízatásom?

– Találja meg Julie Maót, vegye őrizetbe, és szállítsa haza!

– Szóval el kell rabolnom.

– Igen.

Miller lebámult a kézi termináljára, sorra megnyitotta a fájlokat, de különösebben nem nézett bele egyikbe sem. Gyomra furcsán görcsbe szorult. Már harminc éve dolgozott a Ceres biztonsági szolgálatánál, és kezdetben sem táplált illúziókat. A vicc az volt, hogy a Ceres nem rendelkezett törvényekkel – csak rendőrséggel. Miller keze semmivel sem maradt tisztább, mint Shaddid parancsnoké. Előfordult, hogy valaki kirepült egy légszilipből. Előfordult, hogy bizonyíték tűnt el a szekrényekből. Nem arról szólt a dolog, helyes vagy helytelen-e valami, hanem arról, meg lehet-e indokolni. Az egész életedet egy kőbuborékban töltötted, miközben az ételedet, a vizet, a *levegőt* olyan

távoli helyekről szállították oda neked, hogy még teleszkóppal is nehezen tudtad volna megkeresni, így aztán szükségesnek tűnt némi rugalmasság az erkölcsi kérdésekben.

- Valami gond van, nyomozó? – kérdezte Shaddid.
- Nem, parancsnok – felelte Miller. – Meg fogom oldani.
- Ne szánjon rá túl sok időt!
- Nem fogok, parancsnok. Még valami?

Shaddid kemény tekintete meglágyult, mintha álarcot öltött volna magára. Elmosolyodott.

– Jól kijön a társával?

– Havelockkal semmi baj. Ha velem van, hozzá képest szerethetőbbnek látnak az emberek. Ez jó érzés.

Shaddid mosolya most fél fokkal őszintébbnek tűnt. Egy kis közös rasszistáskodáshoz semmi sem fogható, ha a kapcsolatodat szeretnéd erősíteni a főnököddel. Miller tiszteletteljesen biccentett, és megindult kifelé.

Az odúja a nyolcadik szinten volt, nem messze egy száz méter széles lakóalagúttól, amelynek közepén ötvenméteres, gondosan ápolt zöld park futott végig. A főfolyosó boltíves mennyezetét süllyesztett lámpákkal világították meg, és olyasfajta kékre festették le, melyről Havelock kijelentette, hogy kétségtelenül megegyezik a Föld nyáresti égének árnyalatával. Egy bolygó felszínén élni, ahol a tömeg minden izmodat és csontodat magába igyekszik szippantani, és kizárólag a gravitáció nem engedi elszökni a levegőt, látszólag nyílegyenesen vezetett a tébolyhoz. A kék viszont szépnek tűnt.

Egyesek követték Shaddid parancsnok példáját, és illatosították szobájuk levegőjét. Természetesen nem mindegyikük kávé- és fahéj-aromával. Havelock odújában sülő kenyér illata terjengett. Mások virágillatokat vagy kvázi-feromonokat választottak. Candace, Miller ex-felesége, annak idején valami FöldLiliomnak nevezett parfüm mellett döntött, ami mindig is a szenny-újrahasznosító szintek bűzé-
re emlékeztette Millert. Mostanában az állomás saját, furcsán fanyar szagát hagyta érvényesülni. Azét a visszaforgatott levegőjét, amely már milliányi tödőben megfordult. A csapból annyira tiszta víz folyt,

hogy akár egy steril laboratóriumban is használhatták volna, egykor azonban húgy, vér, könny és ürülék volt, és megint azzá lesz majd. Az élet körforgásának kereke a Ceresen olyannyira kicsi volt, hogy látni lehetett az ívét. Miller így szerette ezt.

Öntött magának egy pohárral a mohawhiskyből, a génkezelt élesztőből készülő egyik cseri töményből, aztán levette a cipőjét, és letelepedett a szivacságyra. Még mindig maga előtt látta Candace roszszálló homlokráncolását, és hallotta sóhajtozását. Bocsánatkérően rántott egyet a kezén, majd ismét belemerült a munkájába.

Juliette Andromeda Mao. Miller végigolvasta a lány állásainak listáját, majd a tanulmányait illető feljegyzéseket. Tehetséges gyorsnaszád-pilóta. Egy fénykép testre szabott úrruhában, kézbe fogott sissakkal ábrázolta tizennyolc évesen: csinos lány, vékony, lunai polgárokra jellemző alkattal és hosszú fekete hajjal. Úgy vigyorgott, mint ha maga a világmindenség csókolta volna meg. A képhez kapcsolt szöveg szerint első helyen végzett valami Parrish/Dorn 500K elnevezésű eseményen. Miller gyorsan rákeresett. Olyasfajta pilótaverseny, amire benevezni kizárólag az igazán gazdagoknak lehetett elég pénze. Julie gyorsnaszádja – a *Megatron* – megdöntötte a korábbi rekordot, majd két évig tartotta azt.

Miller a whiskyjét kortyolgatva elmerengett, mi készíthetett arra egy olyan hatalmas vagyonnal és befolyással rendelkező lányt, aki megengedhetett magának egy saját hajót, hogy idejöjjön. Nagy utat tett meg a költséges űrversenyektől odáig, hogy megkötözött kézzel és lábbal hazaküldjék őt egy űrkompon. Vagy tán mégsem.

– Szegény kis gazdag lány – mondta Miller a képernyőnek. – Szar lehet neked, azt hiszem.

Bezárta a fájlokat, aztán csendben és komoran iszogatót, és a csupasz mennyezetet bámulta maga felett. A szék, ahol annak idején Candace szokott ülni, és megérdeklődni tőle, hogyan telt a napja, most üresen állt, ő mégis ott látta a nőt. Most, hogy már nem faggathatta őt, jobban meg tudta érteni, mi készítette ilyesmire a feleségét. Candace egyedül érezte magát. Miller immár megértette ezt. Lelki szemei előtt Candace az égre emelte a tekintetét.

Egy órával később, amikor már átjárta testét az ital, felmelegített egy tányér valódi rizst pótbabbal – az élesztő és a gomba bármihez

tökéletesen hasonlíthatott, ha már elég whisky volt benned –, aztán kinyitotta az odúja ajtaját, és az enyhe ívben haladó forgalmat figyelve megvacsorázott. A második műszak beáramlott a csővasút-állomásokba, majd kiáramlott belőlük. A kölykök, akik két odúval lejjebb laktak – egy nyolcéves kislány és négyéves öccse – öleléssel, visongással, kölcsönös vádakkal és könnyekkel köszöntötték az édesapjukat. A kék mennyezet visszavert fénytől izzott változatlanul, mozdulatlanul, megnyugtatóan. Egy veréb röppent be az alagútba, és úgy lebegett, ahogy Havelock szerint a Földön képtelenség lett volna. Miller odadobott neki egy szem pótbabot.

Megpróbálta eszébe idézni a Mao lányt, de az igazat megvallva nem nagyon érdekelte a dolog. Történt valami a cseresi gengsztercsaládokkal, és Miller ettől pokolian ingerültté vált.

Ez a Julie Mao-ügy? Mellékes volt.

Harmadik fejezet: Holden

Az erős gravitációban töltött közel két teljes nap után Holden térde, háta és nyaka megfájdult. És a feje is. A lába maga volt a pokol. Épp akkor lépett be a *Knigh*t legénységi zsilipajtáján, amikor Naomi a raktér létráján mászott felfelé. A nő elmosolyodott, és feltartott hüvelykujjával jelezte, hogy minden oké.

– Rákaptuk a roncsmentő lépegetőt – mondta. – A reaktor már melegszik. Készen állunk a repülésre.

– Remek.

– Van már pilótánk? – érdeklődött a nő.

– Ma Alex Kamal a soros készenléti pilóta, így ő lesz az emberünk. Voltaképp jobb’ szerettem volna, ha Valka az. Közel sem olyan jó pilóta, mint Alex, viszont csendesebb, nekem pedig szörnyen fáj a fejem.

– Én kedvelem Alexet. Joviális fickó – jegyezte meg Naomi.

– Fogalmam sincs, mit kell értenem „joviális” alatt, de ha azt jelenti, hogy olyan, mint Alex, akkor fárasztó.

Holden megindult felfelé a létrán a vezérlőpult és a pilótafülke irányába. A deaktivált fali konzol csillogó fekete felületéről Naomi tükörképe vigyorgott vissza rá. Nem értette, hogy a ceruzavékony övbéliek hogyan tudtak ennyire gyorsan visszaszokni az erős gravitációról. Feltételezése szerint a több évtizedes gyakorlat és a fajnevelés lehetett a magyarázat.

A vezérlőpulthoz érve Holden beszíjazta magát a parancsnoki konzolba, a présülés anyaga pedig hangtalanul hozzáidomult a testéhez. A fél g-nél, amire Ade felgyorsította őket a megközelítéshez, a hab kellemesnek hatott. Halk nyikkanás csúszott ki Holden száján. A kapcsolók, a műanyag és a fém, amelyeket kemény nyomásterhelésre és több száz év időtartamra terveztek, élesen kattantak. A *Knight* felizzó diagnosztikai kijelzők sorával és a hallhatóság határát súroló, mély zúgással reagált.

Pár perccel később Holden átpillantott, és Alex Kamal gyérülő haját látta felbukkanni, amit a férfi vidám, kerek feje követett, bőrének mély barnaságát pedig még a hajón eltöltött hosszú évek sem tudták kifakítani. A Marson felnőtt Alex alkata erőteljesebbnek hatott az övbéliekéénél. Holdenhez képest vékonynak számított, úrruhája deréktájban ennek ellenére szorosan ráfeszült. Alex egykor a marsi hadiflotta pilótájaként repült, mostanra azonban egyértelműen felhagyott a katonai jellegű mindennapos testgyakorlással.

– Helló, PH! – szólalt meg, elnyújtva a magánhangzókat. A Mariner-völgyből származók mindegyikére jellemző mesterkéltnél vadnyugatiasság idegesítette Holdent. A Földön már legalább száz éve nem léteztek cowboyok, a Marson pedig egyetlen fűszálat sem lehetett találni, amely nem kupola alatt nőtt, és egyetlen lovat sem, amelyet ne állatkertben tartottak volna. A Mariner-völgyben egykor kelet-indiaiak, kínaiak és egy kisebb texasi kontingens tagjai telepedtek le. Az elnyújtott magánhangzók minden jel szerint vírusként terjedtek. Mostanra mindegyikük így beszélt. – Hogy érzi magát ma az öreg csataló?

– Eddig egészen jól. Repülési tervre lesz szükségünk. Ade nagyjából – ellenőrizte az időkijelzőt – negyven perc múlva parkoló pályára állít minket, szóval igyekezz! Szeretnék még azelőtt kimenni, elkészülni és a *Canttel* visszaállni a Ceresre tartó pályára, hogy szétrozdásodik a hajó.

– Értettem – válaszolta Alex, és felmászott a *Knigh*t pilótafülkéjébe.

Holden kattanást hallott mikrofonos fejhallgatójában; aztán Naomi hangja szólalt meg: – Amos és Foyt a fedélzeten. Idelent mindannyian készen állunk.

– Köszönöm. Még repülési adatokat várunk Alextől, aztán indulhatunk.

A legénység létszáma a szükséges minimumra korlátozódott: Holden irányított, Alex feladata volt eljuttatni őket oda, majd vissza is, Foytnak a túlélőket kellett ellátnia, amennyiben maradtak, Naominak és Amosnak pedig a még használható felszerelést kellett kiementenie, ha nem.

Nem sokáig kellett várni ahhoz, hogy Alex lekiáltson: – Rendben, főnök. Nagyjából négyórás út lesz, teáskannamódban. A teljes tömeghasználat harminc százalékot tesz ki, de tele a tankunk. A küldetés teljes időtartama: tizenegy óra.

A „teáskannamód” a haditengerészeti szlengben a reakciótömegként túlfűtött gőzt kilövellő fúvókák használatával való manőverezést jelentette. A *Knigh*t fúziós fáklyáját túl veszélyes lett volna a *Canterbury*hez ilyen közel alkalmazni, ennyire rövid távra pedig kifejezett pazarlás. A fáklyák Epstein előtti fúziós hajtóművek voltak, és jóval kevésbé hatékonyak annál.

– Engedélyt kérek a csűr elhagyására – jelentette be Holden, aki a közös csatornáról a *Canterbury* hídjával létesített kapcsolatra váltott. – Itt Holden beszél. A *Knigh*t repülésre kész.

– Oké, Jim, induljatok! – válaszolta McDowell. – Ade épp megállítja a hajót. Vigyázzatok odakint, gyerekek! Az a komp meglehetősen drága, Naomi pedig mindig is bejött nekem.

– Értettem, kapitány – mondta Holden. Miután visszaállt a belső kapcsolatra, ráberregett Alexre. – Gyerünk, vigyél ki minket!

Holden hátradőlt a székében, és a *Canterbury* utolsó manőverének nyikorgását hallgatta; az acél és a kerámia olyan hangosan és baljóslatúan ropogott, akár egy vitorlás hajó pallói. Vagy egy földi ízületei több g-s gyorsulás után. Egy pillanatra Holden együtt érzett a hajóval.

Természetesen nem álltak meg ténylegesen. A világűrben soha semmi sem szűnik meg mozogni; mindössze egy másik objektumhoz

igazodó pályára állt. Ebben a pillanatban a CA-2216862-t követték a napot ezer év alatt vidáman megkerülő útján.

Ade zöld utat adott nekik, Holden pedig kiszivattyúzta a hangár levegőjét, és hirtelen felnyitotta az ajtókat. Alex a túlfűtött gőz fehér kúpjainak segítségével kivitte őket a dokkból.

Elindultak felkutatni a *Scopulit*.

A CA-2216862 fél kilométeres átmérőjű szikladarab volt, amely elsodródott az Övtől, aztán meglódította a Jupiter roppant tömegvonzása. Végül a Jupiter és az Öv közötti kiterjedt térségben állt saját Nap körüli pályára, egy olyan területen, ami még a bolygóközi űrhöz képest is üresnek számított.

A látványtól, ahogyan a *Scopuli* a kisbolygó oldalához simult, és a szikla csekély tömegvonzása tartotta a helyén, Holden hátán végigfutott a hideg. Még ha vakon repült, és minden műszere csődöt mondott is, annak esélye, hogy beleütközzön egy ilyen objektumba, végtelenül kicsi volt. Egy mindössze fél kilométer átmérőjű úttorlasz állt egy több millió kilométer széles sztráda közepén. A hajó nem kerülhetett oda véletlenül. Holden megvakarta a nyaka tövében me-redező szőrszálakat.

– Alex, ne közelítsd meg jobban két kilónál! – adta ki az utasítást Holden. – Naomi, mit tudsz mondani nekem arról a hajóról?

– A hajótest felépítése megegyezik a nyilvántartásban szereplő információval. Egyértelműen a *Scopuli* az. Nem sugárzik sem az elektromágneses, sem az infravörös tartományban. Csak egy kis vészjelző működik rajta. Úgy tűnik, hogy a reaktor leállt. Valószínűleg manuálisan kapcsolták ki, és nem sérülés okozta a leállást, mivel radioaktív sugárzást sem észlelek – válaszolta Naomi.

Holden megvizsgálta a *Knight* szkópjainak képeit és azt, amit a *Knight* a *Scopuli* hajótestéről visszaverődő lézersugár segítségével alkotott.

– Mit tudsz mondani arról az izéről, ami úgy néz ki, mint egy luk a hajó oldalában?

– Öö – felelte Naomi. – A ladar szerint az egy luk a hajó oldalában. Holden összeráncolta a szemöldökét.

– Oké, maradjunk még itt egy percig, és ellenőrizzük még egyszer a környéket! Látsz valamit a szkópon, Naomi?

– Semmit. Márpedig a *Cant* kiterjedt érzékelőrendszere akár egy köveket hajigáló kölyköt is képes felfedezni a Lunán. Becca szerint húszmillió kilón belül senki sincs a közelben – felelte Naomi.

Holden bonyolult ritmust vert az ujjaival a széke támláján, és feljebb lebegett a hevederében. Melege volt, így felnyúlt, hogy a legközelebb eső levegő-visszaforgató fűvókáját maga felé fordítsa. Fejbőrét csípte az elpárolgó veríték.

Ha észreveszel bármit is, ami gyanúsnak tűnik, ne játszd megint a hőst nekem! Csak pakolj össze, és gyere haza! Így hangzott a parancs. A *Scopuli* képére pillantott a monitoron és az oldalán tátongó lyukra.

– Oké – szólalt meg. – Alex, vigyél oda negyed kiló távolságra, és tartsd azt a pozíciót! A lépegetővel közelítjük meg a felszínét. Ja, és tartsd melegen és készenlétben a fáklyát! Ha valami fürtelem rejtőzködött el a hajón, szeretnék a lehető leggyorsabban elhúzni innen, és salakká olvasztani mindent magunk mögött. Vetted?

– Értem, főnök. A *Knight* fuss-mint-a-nyúl üzemmódban marad, amíg másképp nem rendelkezik – felelte Alex.

Holden még egyszer áttekintette a vezérlőpultot; a villogó vörös fényt kereste, amely megadná neki az engedélyt, hogy visszatérjen a *Cantre*. Minden lágy zöld maradt. Kikattintotta a csatjait, és kilökte magát az ülésből. Ahogy egy lábbal elrugaszkodott a faltól, a létrához jutott, aztán fejfelé előre, gyengéden érintve a fokokat, lemászott.

A legénységi helyiségben Naomi, Amos és Foyt még mindig a présülésekbe szíjazva ültek. Holden megragadta a létrát, és átlendítette magát, hogy ne fejfelé lefelé lássa a legénységét, akik most elkezdték kicsatolni magukat.

– Oké, ismertetem a helyzetet. A *Scopuli* léket kapott, és valaki itt hagyta a szikla mellett lebegve. A szkópok senkit sem jeleznek, vagyis elképzelhető, hogy már jó ideje történt, és mindenki távozott. Naomi, te vezeted a mentőlépegetőt, mi hárman pedig rákötjük magunkat a pányvára, és odahúzol minket a roncsához. Foyt, te a lépegetőnél maradsz, hacsak nem akadunk sérültekre, ami valószínűtlennek tűnik. Amossal ketten behatolunk a hajóba a lyukon át, és körbeszaglászunk. Ha bármi olyasmit találunk, ami a legcsekélyebb mértékben

is csapdára emlékeztet, rögtön visszajövünk a lépegetőhöz, Naomi visszarepít minket a *Knightra*, és elhúzunk innen. Van kérdés?

Amos felemelte vaskos kezét.

– Lehet, hogy fel kéne fegyverkeznünk, PH. Ha netán kalózfélék rejtőzködnének odabent.

Holden felnevetett.

– Nos, ha így lenne, akkor a hajójuk nélkülük húzott el. De ha ettől nagyobb biztonságban érzed magad, nyugodtan hozz magaddal fegyvert.

Ha a nagydarab, tagbaszakadt földi gépész fegyverrel jön, attól ő is nagyobb biztonságban fogja érezni magát, de jobb, ha ezt nem mondja ki. Hadd gondolják, hogy a fickó, aki parancsol nekik, biztos magában.

Holden a tiszti kulccsal nyitotta ki a fegyvertárat, Amos pedig kiválasztott egy nagy kaliberű automatát, amelyik önmeghajtó, gellermentes, nullgravitációra tervezett muníciót lőtt ki. A régimódi lövedékvetők megbízhatóbbnak számítottak, zero nehézkedés mellett azonban manőverező tolórakétaként viselkedtek. Egy CA-2216862 méretű sziklánál egy hagyományos kézfegyver elegendő erővel lökött volna vissza ahhoz, hogy használója elérje a szokási sebességet.

A legénység lelebegett a raktérbe, ahol Naomi lépegetőjének tojás alakú, póklábú, nyitott fülkéje várakozott. Mind a négy láb manipulátor fogóban és különféle beépített vágó és hegesztő eszközökben végződött. A hátulsó párral kitámasztásként meg lehetett kapaszkodni egy hajó testében vagy bármilyen más szerkezetben, az elülső párral pedig javításokat lehetett végezni, vagy szállítható darabokra lehetett felválni a roncsot.

– Kalapot fel! – szólalt meg Holden, és a legénység segített egymásnak felvenni és rögzíteni a sisakjaikat. Mindenki ellenőrizte a saját úrruháját, aztán valaki másét. Miután felnyíltak a raktér zsilipajtajai, már késő lenne megbizonyosodni róla, hogy mindenki rendesen begombolkozott.

Miközben Naomi bemászott a lépegetőbe, Amos, Holden és Foyt a pilótafülke fémkeretéhez erősítette a szkafandere pányváját. Naomi ellenőrizte a lépegetőt, majd rácsapott a kapcsolóra, hogy kiszivattyúzza a raktér levegőjét, aztán felnyissa az ajtókat. Holden úr-

ruhájában csak a levegő sziszegése és a rádiókapcsolat halk recsegése hallatszott. A levegőt enyhén gyógyszerszagúnak érezte.

Naomi ment elől, a lépegetőt a sűrített nitrogén rövid kilöveléseivel vitte közelebb az aszteroida felszínéhez, a legénység pedig háromméteres pányvákön követte. Ahogy kirepültek, Holden egy pillantást vetett hátrafelé a *Knightra*: a zömök szürke ékre, amelyek szélesebb végéhez a hajtómű fúvókájának tölcseré tapadt. Mint minden, amit az emberek űrutazáshoz építettek, a tervezéskor itt is a hatékonyság, és nem a küllem számított. Holden ettől mindig egy kissé elszomorodott. Nem lenne szabad elhanyagolni az esztétikai megfontolásokat, még idekint sem.

A *Night* mintha lassan távolodott volna tőle, egyre kisebbnek tűnt, miközben ő egy helyben maradt. Az illúzió tüstént szertefoszlott, amint megfordult, hogy szemügyre vegye az aszteroidát, és érezte, hogy a szikla felé száguldanak. Közvetlen kapcsolatot létesített Naomival, de a lány magában dúdolgatott repülés közben, ami azt jelentette, hogy legalább ő nem idegeskedik. Holden nem szólt, de nyitva hagyta a csatornát, hogy hallgathassa őt.

Közletről a *Scopuli* állapota egyáltalán nem tűnt rossznak. Az oldalán tatóngó lyuktól eltekintve sehol sem sérült meg. Egyértelműen nem csapódott neki a kisbolygónak; épp csak kellően közel hagyták ott hozzá, hogy a szikla mikrogravitációja lassan magához vonzza. Ahogy egyre közelebb értek, Holden állóképeket készített a sisakjával, és továbbította azokat a *Canterburynek*.

Naomi megállította a csapatot, és három méterre a *Scopuli* oldalától lebegett. Amos a közös frekvenciára kapcsolva füttyentett.

– Ezt nem egy torpedó művelte vele, PH, hanem szakítóötlet. Látja, hogy a peremnél mindenütt befelé hajlik meg a fém? Kialakított ötletem, amit egyenesen a hajótestre erősítettek – jelentette ki Amos.

Amellett, hogy elsőrangú gépész volt, Amos használta a robbantásos behasításokat, hogy szétrepessze és kezelhetőbb tömbökre darabolja a Szaturnusz körül keringő jéghegyeket. Még egy ok, amiért a *Knightra* legénységét kellett erősítenie.

– Tehát – szólalt meg Holden – a barátaink megállnak a *Scopulival*, hagyják, hogy valaki rámasszon a hajótestre és szakítóötletet erősít-

sen rá, hogy felnyissák a hajójukat, és kiengedjék belőle a levegőjüket. Logikusnak találja bárki is ezt?

– Nem – felelte Naomi. – Dehogy. Még mindig be akarsz menni?

Ha észreveszel bármit is, ami gyanúsnak tűnik, ne játszd megint a hőst nekem! Csak pakolj össze, és gyere haza!

De mégis mire számíthatott volna? A *Scopuli* természetesen nem lehetett működőképes. Természetesen nem stimmel valami. Az lett volna *gyanús*, ha semmi különösét nem lát.

– Amos – mondta Holden –, a biztonság kedvéért tartsd készenlétben azt a fegyvert! Naomi, ki tudnád tágitani azt a lyukat? És légy óvatos! Ha bármi problémásnak tűnik, hátrálj ki!

Naomi közelebb vitte a lépegetőt, a nitrogén-kilövellések már csak a hűvösben fehéren párálló lehelethez hasonlítottak. A lépegető hegesztőpisztolya felizzott, előbb vörösén, aztán fehéren, majd kéken. A gép karjai hangtalanul kibomlottak – a mozdulat ízeltlábúakra emlékeztetett –, Naomi pedig nekilátott a vagdosásnak. Holden és Amos ráhuppantak a hajótestre, mágneses csizmáik rátapadtak a fémre. A lábán keresztül érezte a rezgést, amikor Naomi kitépett egy darabot a hajótestből. Egy pillanattal később lekapcsolt a hegesztőpisztoly, és Naomi a lépegető tűzelfojtó szerkezetével hűtötte le a lyuk imént kimetszett új peremét. Holden felemelt hüvelykujjával jelzett Amosnak, és nagyon lassan beereszkedett a *Scopuli* belsejébe.

A szakítóötletet szinte pontosan a hajótest közepén helyezték el, és hatalmas lyukat ütve berobbantották a hajókonyhába. Amikor Holden fedélzetet ért, és a csizmája megtapadt az étkező falán, érezte, ahogy a hirtelen megfagyott étel ropog a talpa alatt. Holttesteket nem látott.

– Gyere csak be, Amos! A legénységnek egyelőre semmi jele – szólt bele Holden űrruhájának komm egységébe.

Oldalra húzódott, és egy pillanattal később Amos úszott be, jobb kezében fegyverrel, a baljában erős fényű kézilámpával. A fehér pászma a darabjaira tépett étkezde falain cikázott.

– Merre induljunk el, PH? – érdeklődött Amos.

Holden egyik kezével a combjára ütött.

– A gépterembe. Szeretném kideríteni, miért nem működik a reaktor.

A legénységi hágcsón kezdtek el mászni a hajó tatja felé. A fedélzetek közötti zsilipajtók egytől egyig nyitva álltak, ami rossz jelnek számított. Alaphelyzetben zárva kellett volna lenniük, ha pedig a riasztó is megszólalt a kiszökő levegő miatt, akkor mindenképp. A nyitott állapot azt jelentette, hogy a hajón egyetlen fedélzet sem rendelkezett atmoszférával. Ami annyit tett, hogy egyetlen túlélő sem maradt. Ebben nem volt semmi meglepő, valamiképp mégis kudarcnak érződött. Gyorsan végimentek a kisméretű hajón, csupán a gépműhelyben álltak meg egy rövid időre. A drága hajtómű-alkatrészeket és szerszámokat a helyükön találták.

– Úgy látom, nem rablás volt – állapította meg Amos.

Holden ugyan nem szólalt meg, hogy: „Akkor mégis micsoda?”, a kérdés azonban kimondatlanul is ott lebegett közöttük.

A gépterem makulátlanul tiszta, hideg és halott volt. Holden kívárta, amíg Amos alaposan végignézi, miközben legalább tíz percen át csak a reaktor körül lebegett.

– Valaki végigcsinálta a szabályos leállítási folyamatot – szólalt meg Amos. – A reaktort nem a robbanás tette működésképtelenné, hanem később kapcsolták ki. Nem látok rajta sérülést. Ennek semmi értelme. Ha mindenki meghalt a támadásban, ki állította le? Ha pedig kalózkodtak, miért nem vitték el a hajót? Repülni még lehet vele.

– És mielőtt kikapcsolták az energiaellátást, végimentek a hajón, és kinyitottak minden belső zsilipajtót. Kiengedték a levegőt. Szerintem biztosra akartak menni, hogy senki nem rejtőzött el a hajón – okoskodott Holden. – Jól van, most menjünk vissza a vezérlőpult-hoz, hátha sikerül feltörnünk a számítógép magját. Abból talán meg tudhatjuk, mi történt.

A személyzeti hágcsó mentén visszalebegték a hajó orra felé, fel a vezérlőfedélzetre. Ez is sértetlen és üres volt. Az, hogy sehol sem látott tetemeket, jobban zavarta Holdent, mintha holttestekre letek volna. Odalebegt a fő számítógépkonzolhoz, és megérintett pár kapcsolót, hogy kiderítse, tartalékenergiára kapcsolt-e a gép. De nem működött.

– Amos, láss neki, és vágd ki a magot! Magunkkal visszük. Ellenőrzöm a kommunikációs központot, hátha megtalálom a vészjeladót.

Amos a számítógéphez úszott, egymás után szerszámokat vett elő és tapasztott a mellette álló válaszfalhoz. Munka közben különféle

káromkodásokat közbeszúrva mormolt maga elé. Közel sem hatott annyira elbűvölőnek, mint Naomi dúdolgatása, ezért Holden kikapcsolta Amos csatornáját, miközben átlebegett a kommunikációs pult-hoz. Rátalált a vészjeladóra.

Senki sem aktiválta. Más hívta oda őket. Holden a homlokát ráncolva hátrébb lebegett.

Végigpásztázta a teret, valami oda nem illőt keresett. Hátul, a kommunikációs tiszt pultja mögött. Egy kis fekete doboz, ami semmi más-hoz nem csatlakozott.

Pulzusa két szívdobbanás között hosszan kihagyott. Odaszólt Amosnak.

– Szerinted az ott bombának néz ki?

Amos ügyet sem vetett rá. Holden visszakapcsolta a rádiókapcsolatot.

– Amos, szerinted az ott bombának néz ki? – A fedélzeten heverő dobozra mutatott.

Amos otthagya a számítógépet, és átlebegett, hogy közelebről szemügyre vegye, aztán egy Holden lélegzetét elakasztó mozdulattal megragadta és felemelte a dobozt.

– Nem. Adóvevő. Látod? – Holden sisakja elé tartotta. – Csak egy tápegységet szigetelőszalagoztak hozzá. Mit keres ez itt?

– Ezt a vészjelet követtük. Jézusom! A hajó vészjeladója még csak be sem kapcsolt. Valaki hamis vészjeladót készített abból az adóvevőből, és rákötötte egy akkumulátorra – motyogta halkán Holden, aki még mindig a pánikrohamát igyekezett leküzdni.

– Miért tenne bárki ilyet, PH? Ennek így semmi értelme sincs.

– Lenne, ha a jeladó valamiképp különbözne a megszokottól – jelentette ki Holden.

– Például hogyan?

– Például ha egy másik jelet kezdene sugározni, ha valaki rátalál – felelte Holden, aztán a közös szkafander-csatornára kapcsolt. – Rendben, fiúk és lányok, találtunk valami különöset, és már megyünk is kifelé. Mindenki vissza a *Knightra*, és vigyázzatok, amikor...

A külső csatorna jelentkezett be sercegeve a rádióján, és McDowell hangja töltötte meg a sisakját.

– Jim? Lehet, hogy akadt egy kis gondunk.